

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1755/2015
01.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца С.Т. из Р., чији је пуномоћник Д.П., адвокат у К., против туженог С.С. из К., чији је пуномоћник С.Ш., адвокат у К., ради поништаја уговора, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 442/15 од 13.05.2015. године, у седници одржаној 01.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 442/15 од 13.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П 116/14 од 20.08.2014. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи уговор о продаји који је закључио као продавац са туженим као купцем, а који је оверен пред Општинским судом у Кикинди под Ов бр.529/13 од 19.03.2012. године. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 125.128,00 динара, са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 442/15 од 13.05.2015. године, првостепена пресуда је преиначена тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништен наведени судски оверен уговор о продаји закључен између парничних странака, па је тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати 83.300,00 динара, са законском затезном каматом од дана доношења првостепене пресуде па до исплате. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади и трошкове жалбеног поступка од 13.900,00 динара, а одбијен је његов захтев за накнаду тих трошкова.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по

службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, на коју се ревизијом указује јер је другостепени суд о жалби тужиоца одлучивао без расправе.

Према утврђеном чињеничном стању тужиочев син Б.Т. и тужени су познаници и обојица су се бавили препродајом девиза и међусобно су били у облигационом односу по основу више закључених усмених уговора о зајму. Тужени је на тај начин у више наврата позајмљивао тужиочевом сину девизе које је овај враћао, а осим од туженог, позајмљивао је девизе и од других лица. Б.Т. је свог оца – овде тужиоца у марту месецу 2012. године одвео код туженог као свог познаника у чијој је кући тужилац од њега затражио позајмицу износа од 40.000 евра, како би његов син могао да врати своје дугове другим лицима. Усмено су се тада договорили да ће позајмицу учинити на рок од месец дана а да у случају да тужилац не врати туженом позајмљени износ од 40.000 евра да ће се та позајмица вратити по основу уговора о купопродаји у којем ће предмет бити његова непокретна имовина, која ће по основу тог правног посла онда прећи на туженог. Након овог договора, отишли су код адвоката како би им он сачинио одговарајуће уговоре ради реализације овог договора и то су: вансудски споразум о признању и исплати дуга и уговор о продаји, оба од 07.03.2012. године. Одмах по сачињавању ових уговора, тужени је предао тужиоцу на руке 40.000,00 евра у присуству сведока. Ова писмена су затим судски оверена од стране уговорних страна и то вансудски споразум о признању и исплати дуга дана 09.03.2012. године под Ов1 бр.927/12 а уговор о продаји под Ов3 529/12 дана 19.03.2012. године. Судски овереним вансудским споразумом о признању и исплати дуга овде тужени је признао постојање дуга према тужиоцу у износу од 40.000 евра. Судски овереним уговором о продаји, овде парничне странке су уговориле да продавац – овде тужилац, продаје а купац – овде тужени купује безтеретно некретности наведене уписане у ЛН бр. ... КО Р.: конкретно описане катастарске парцеле – земљиште под зградом и објектом укупне површине 9 ха, 46 ари и 91 м2, за купопродајну цену од 40.000 евра, за коју је констатовано уговором да је раније плаћена продавцу. На основу налаза судског вештака је утврђено да купопродајна цена ових непокретности у време сачињавања уговора о продаји, одговара приближно том износу. Тужилац није предао ове непокретности туженом, а није му ни вратио дуговани износ.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да у ситуацији када тужилац у договореном времену није вратио дуг, да је тада „активиран“ и постао пуноважан уговор о купопродаји, с обзиром да садржина закљученог купопродајног уговора има све елементе из члана 454. став 1. Закона о облигационим односима (ЗОО), одговара стварној вољи уговорних страна у смислу члана 26. ЗОО и да је овај уговор судски оверен.

Правилно је другостепени суд у побијаној пресуди применио материјално право закључивши да је наведени судски оверени уговор о продаји ништав у смислу члана 66. став 1. ЗОО, као фиктиван уговор који није настао као резултат правих изјава воља овде парничних странака јер циљ овог уговора није био промет наведених непокретности, већ обезбеђење учињеног зајма.

Нису основани ревизијски наводи туженог да је у побијаној пресуди погрешно примењено материјално право, сматрајући да је наведени купопродајни уговор закључен сагласношћу воља уговорача према њиховом постигнутом договору, иако је био модус за враћање зајма. Ово из разлога што без обзира што је имао форму прописану у члану 455. ЗОО, наведени уговор о купопродаји није закључен на основу правих изјава воља уговорача јер је сачињен ради обезбеђења позајмице, као фидуцијарни правни посао, с обзиром да предмет продаје није предат купцу, нити је купац продавцу исплатио купопродајну цену, да би такав уговор био пуноважан у смислу члана 454. овог закона.

Правилно је одлучено и о накнади трошкова поступка на основу члана 165. став 2. у вези чл.153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**